

Sr. Ebenezer

Universitat Pompeu Fabra

Inici: L'escanyapobres

Vi de ral

Inici: L'escanyapobres

Un cop ric i motejat d'Escanyapobres, la seva conducta, tot essent la mateixa, obeïa a altres mòbils: a l'odi feréstec que cova tot foragitat . Amollit per la seva passió, acovardit pels anys i pel temor de perdre, tenia, pels diners, veritables tendreses, els disputava a tothom amb les astúcies més cruels. Entre ell i els altres hi havia guerra oberta. Si un dia els lladres l'enxampaven, ningú no podria robar-li ja els goigs passats. I, víctima d'aquesta obsessió, ja no estimava els diners com a riquesa, sinó com a font de plaers inexplicables. Si els hagués pogut deixatar com aigua, el seu cos no hauria pas tastat altre aliment.

Capítol I:

Tanmateix, trobà la manera de beure l'essència de tota la seva riquesa. Ho descobrí per casualitat, vuit anys enrere. D'ençà, no tractava amb la seva escassa família; amb prou feines havia sortit del casalot de dalt del turó. Podia veure, des de la finestra, la misèria acumulant-se entre els edificis, a les voreres i a les cantonades, apoderant-se dels carrerons. La ciutat, als seus peus, esdevenia un zoològic de cadàvers apilonats, de púrria pobra que lamentava la seva existència. L'Escanyapobres els observà durant anys des de les altures, convençut que podia ofegar-los amb els seus pixats. Fins que comprengué que no eren allà per malmetre la seva vista, ni per devaluar el terreny on havia edificat la seva mansió feia més de tres dècades. L'estaven esperant. Era ell qui podia donar sentit a l'engendrament d'aquells desgraciats.

Sortí al balcó amb una ampolla de vi de ral. El vent fresc matinal de finals d'estiu li despentinà els pocs cabells que li quedaven. Begué amb ànsia directament de l'ampolla. Assaborí al límit el producte dels seus esforços depravats, deixant que el vi de ral li regalimés per la barbeta per, tot seguit, alliberar la llarga i vermella llengua de rèptil per no perdre ni una gota. Satisfet, s'acostà a la tauleta de metall i agafà la Winchester. La carregà rememorant vells temps, no necessàriament millors i apuntà.

Els jardins de la mansió de l'Escanyapobres formaven una patètica postal de depressió econòmica. Era una mentida ben cuidada: l'home es limitava a no pagar el jardiner. Els arbres es queixaven de la manca d'aigua, la mala herba creixia impúdicament i els matolls devoraven els parterres que hi havia al 85. La font que emanava al petit estany feia temps que no rajava. De tota manera, una família d'aneguets hi nedava alegrement. Eren l'únic reducte mancat de maldat en aquella zona.

El Winchester es fixà en el més gran dels ànecs. La bala el travessà gairebé sense que els altres se n'adonessin. El retruny els espantà i intentaren fugir volant. L'Escanyapobres havia estat un bon caçador en temps de joventut. N'abatí tres més, se li escapà un sol ànec. Somrigué i decidí que ja havia arribat l'hora de morir.

Estirat al llit, es clavà l'agulla. El vi de ral se li ficà a les venes.

Daniel no havia sabut cap on orientar la seva vida després de deixar la marina. L'expulsió l'havia marcat més que no es pensava, i ara no s'atrevia a enfrontar-se amb

ningú. A voltes se li apareixia el seu sergent, vermell, irat, escridassant-lo, queixant-se per la seva mala conducta contra els presoners. Traumatitzat, Daniel es passava la mà pel mentó intentant refredar-lo, mirant d'oblidar la ferida del cop de puny que el va fer embogir.

Havia d'estar agraït al seu tiet, que li havia donat feina, però l'odiava. Podria haver intercedit al seu favor en el judici sumaríssim. Podria haver pagat, només una ínfima part de la seva fortuna desproporcionada!, perquè el seu apreciat nebot, aquell que s'endua de viatge, aquell que l'ajudava sovint quan era jove al Congo, als Andes o a Helsinki, no perdés el seu somni i la seva vida. No ho féu. Preferí estalviar-s'ho, seguir emplenant les arques de monedes i monedes en les que, qui sap, potser es banyava. Per això, quan rebé la nota, no va saber si alegrar-se.

Els tres germans Grau, els nebots de Daniel, es trobaren per casualitat a la mansió de l'Escanyapobres amb el seu tiet. Feia anys que no es veien. Tots duien, en algun lloc, fos a la butxaca interior de la jaqueta, als texans, dins la bossa o a la cartera, la mateixa nota en paper brut i barat. En una lletra molt elegant, enunciava: Aurum est potestas.

Coneixien el significat d'aquella expressió. I coneixien, també, quin subtext incloïa. Ja havien llegit aquella nota sis cops. El seu tiet, l'Escanyapobres, havia mort. Com les altres sis vegades.

Capítol II: Els nebots

Sabien que per superar les proves que els hauria preparat el seu tiet havien de mantenir-se units. Anys enrere, quan l'Escanyapobres havia cregut que la família també era un tresor, s'havia entestat en endur-se els nens i un Daniel a la vintena per tot el món, cada cop que havia de dur a terme una transacció, un pacte o quan declarava guerra oberta a algun dels seus competidors. En sis anys, des que els petits germans Grau en tenien set fins que en feren tretze, visqueren més que als vint-i-cinc anys posteriors. L'Escanyapobres els inculcà el valor de l'esforç i del treball en equip.

Però els germans Grau feia deu anys que no es parlaven; quinze anys que no veien l'Escanyapobres, que s'havia tancat a la seva torre de marfil, a la seva Xanadú particular; i vint-i-cinc que no es relacionaven amb el seu tiet Daniel. No se suportaven. Cadascú volia mirar per una banda.

Ningú hagués cregut que els germans Grau i el seu tiet Daniel podrien acabar discutits. Ningú sap, és clar, que quan els nens tenien tretze anys, un d'ells, Jordi, havia estat a punt de caure per un precipici als Andes. Els seus dos germans no aconseguien pujar-lo a pols i demanaren ajuda al tiet Daniel, que anava carregat amb un munt d'andròmines que l'Escanyapobres havia trobat en un vell temple, relíquies de valor incalculable, que farien ric a aquell que en posseís encara que fos una.

El camí de la muntanya era molt estret. Amb prou feines eren capaços de posar-hi els peus. Daniel hagué de llençar al buit les relíquies per salvar el fill de la seva germana. No els ho perdonà mai. I ells tampoc li perdonaren que dubtés durant gairebé un minut sobre què s'estimava més, si la riquesa infinita que li podien proporcionar les relíquies o la vida del Jordi.

Perdut de manera deliberada el contacte amb Daniel, els germans Grau deixaren de veure l'Escanyapobres, que no podia comprendre com el seu nebot havia estat capaç de dubtar entre diners o família. "No ha après res? Què li he transmès?", es preguntava,

tancat a la mansió. Poc a poc, preferí perdre el contacte amb aquells que l'havien decebut i, per extensió, amb els qui podien arribar a decebre'l.

Els bessons es distanciarren a l'etapa final de l'adolescència, quan no pogueren aguantar més que se'ls tractés com una sola persona i marcaren descaradament les seves diferències de personalitat. Cadascun potencià allò que el distingia dels seus dos germans. Casualment, era allò que els seus germans no suportaven. També perderen el contacte els uns amb els altres.

S'havien tornat a trobar feia vuit anys, amb el penúltim avís de mort de l'Escanyapobres. Era un intent desesperat del vell per reunificar la família perduda, del que es penedí a mig joc. Mentre ells encara cercaven el tresor que els havia de dur fins l'Escanyapobres perquè aquest els pogués allisonar, l'ancià se'n cansà i enuncià per megafonia que ja se'n podien tornar a casa, que havia canviat d'opinió i no els volia veure.

Es retrobaven per darrera vegada aquell vespre a l'entrada de la mansió de l'Escanyapobres.

La mansió tenia forma de ce. L'entrada era just al centre. A la seva dreta, passadissos cap al sector est. A la seva esquerra, passadissos cap al sector oest. Davant seu, pujant el primer tram d'escalas, l'habitació que sempre era tancada. Un dels secrets de l'Escanyapobres. Esgrafiada a la porta, una frase: El tresor més preuat podrà obrir la porta. Al costat, un panell digital.

Haurien hagut de fer l'esforç de seguir units, però se separaren per buscar el tresor amagat a la mansió. Eren massa orgullosos, estaven massa ferits.

Tots quatre sabien que era molt probable que aquest tresor no existís, que no fos més que un joc de l'Escanyapobres, una estúpida lliçó moral que acabaria com les altres sis vegades: amb la reaparició del vell com si es tractés d'un messies octogenari, desitjant que haguessin après el que els volia transmetre, esperant que ara fossin persones millors. Era una pèrdua de temps, i els quatre ho sentien així. Tanmateix, no s'atrevien a desentendre's de la suposada mort de l'Escanyapobres. I si aquest cop fos real? I si Pere només cridava "Que ve el llop!" sis cops? I si, per no confiar en la paraula del malcarat ancià, perdien la part de l'herència que els corresponia?

Això mai.

Desitjaven saber què era el més preuat per a l'Escanyapobres. S'amagava en alguna banda, en aquell casalot infame, i estaven disposats a trobar-ho per poder obrir la porta. Havien entès que per accedir al gruix de la fortuna del vell havien d'obtenir una sola cosa. I allò seria la contrasenya.

Daniel pujà les escalas de l'esquerra. Se n'anava a la zona oest del pis de dalt. Tenia una intuïció. En l'època en que havia servit al cos de la marina, havia après a confiar gairebé cegament en les seves intuïcions.

La mansió sempre li havia semblat estranya. Li sobrava alguna cosa, vista des de fora. La darrera vegada que l'Escanyapobres els havia reunit, s'havia adonat de què no li feia el pes, tot i que després de l'anulació del joc per megafonia, no havia anat a comprovar-ho. Ara podria. Havia de trobar les golfes.

El seu tiet mai havia esmentat unes golfes. No les havia vist, però estava convençut que existien. La forma de l'edifici les marcava. Hi eren. Segur.

Les va trobar en poc més de quinze minuts. En una habitació tancada, una de les moltíssimes habitacions on no havien entrat mai, hi havia unes escalas. Hagué de

trencar la porta per poder accedir-hi, però va trobar-les. Aquest fou el seu error. Daniel, l'ex mariner, fou el primer. No tornà a veure la llum del sol.

Lennon cometé un error immens en pujar l'escala est, en direcció a la biblioteca. Confiava en trobar una palanca secreta que el dugués a la caixa forta.

Sabia que els seus germans el consideraven l'estrany. Ja des dels quinze anys s'havia adscrit a les creences hippies i duia els cabells llargs i samarretes amples multicolor amb el símbol de la pau estampat. L'anomenaven Lennon per les ulleres rodones. De vegades s'estranyava de llegir Joan Grau a les cartes. El seu nom no li pertanyia, era el nom del nen que s'havia quedat a casa de la seva mare, no el de l'home que s'havia emancipat i havia seguit el seu propi camí. S'afaitava un cop per setmana, com a molt, i fumava i es drogava per oblidar. Malauradament, no ho aconseguia.

A la biblioteca no hi havia cap palanca. S'estigué una bona estona traient llibres dels prestatges, estirant-los, llançant-los a terra sense cap escrúpol. Cap d'ells li mostrà el camí a un món d'or i iveri que resolgués els seus deutes i li permetés comprar la medicina perfecta per a canviar de vida.

Finalment, s'adonà del que hi havia sobre la taula. Eren uns arxius disposats estratègicament. Semblaven llistes de pseudònims de prostituta, amb referències marcades a pàgina i pàgina, indicant el nom real i el seu allotjament. La majoria vivien a una vil•la del nord-oest de Canadà. Molts noms reals estaven en blanc. Fos qui fos qui hagués llistat les prostitutes, no havia aconseguit trobar-les totes.

Immers en la interpretació dels arxius, no s'adonà de qui tenia al darrera. Tampoc veié com aixecava una de les cadires. Amb prou feines sentí el cop al cap.

El Sr. Grau es quedà la zona oest de la planta baixa. Estava convençut que l'accés al soterrani era per aquí.

Sabia que els seus germans el consideraven un diable. En el fons era en ell sobre qui més havia influït l'Escanyapobres. Havia decidit que es faria ric, com ell. Per això, no havia dubtat en modificar el seu aspecte. Els cabells sempre engominats, la barba perfectament retallada per semblar més gran, sempre amb vestits de marca, sempre amb camisa negra. Volia que els altres empresaris el veiessin com un rival, no com un jove emprenedor. I ho estava aconseguint. No era Jaume, era el Sr. Grau. Per a tothom. Sense excepció.

No recordava del tot la distribució de les habitacions. És més, estava convençut que l'Escanyapobres havia canviat algunes parets de lloc. Trigà més de tres quarts d'hora en trobar les escales que conduïen al soterrani. Algú tan fosc com el seu tiet avi havia d'amagar el seu tresor més preuat a la zona més obscura de la mansió: sota terra. Baixà les escales.

A les palpentes, cercà l'interruptor de la sala. No funcionava. Somrigué en recordar que duia un encenedor a la butxaca interior de la jaqueta. Aquell mateix matí havia estrenat uns havans, i s'havia guardat l'encenedor per no cometre l'error d'agafar-lo quan els obrís. Els havans s'han d'encendre amb mistos, havia indicat a la seva secretària quan aquesta li havia deixat el paquet de llumins a la taula del despatx.

Amb una mica més de llum, examinà el soterrani. Gaudí de l'escenari on es trobava: una vella masmorra, amb passadissos de pedra massissa i algun rosegador poruc i poc acostumat a la presència humana. Aviat decidí on havia de ser el tresor: ensopegà amb una sala de tortures. Semblava sortida d'una novel•leta de terror de ral. El Sr. Grau començà a estirar palanques i corretges, donà la volta a politges i colpejà taulons de fusta, sense èxit.

En sortir de la sala, rebé un contundent cop al cap. Qualsevol hagués mort, però no ell. Un cabró com el Sr. Grau no mor només d'un cop al cap. Va baixar fins l'infern. No va tornar-ne fins al cap d'unes hores.

Jordi Grau caminava pels jardins des de feia una bona estona. Ja s'havia fet fosc, i començava a pensar que el millor seria tornar dins de la mansió. Amb prou feines s'hi veia.

Sabia que els seus germans el consideraven un hipòcrita. Era l'únic que havia volgut mantenir-se com un bon nen eternament. Era amable i gentil, i aparentava l'edat que tenia. S'afaitava i es pentinava cada matí, li agradava veure's guapo. Trucava a la seva mare abans d'anar a la feina. Els altres bessons no en volien saber res, de la mare. Ell la cuidava i li feia una visita setmanal. Malgrat això, els seus germans s'havien assabentat que, una nit de borratxera, havia maleït haver d'aguantar aquella bruixa malcarada i havia fet palès que envejava tant a Lennon com al Sr. Grau.

Tingué una idea descabellada. El tresor havia de ser on ningú cregués que seria. Algú tan ric com el seu tiet avi seria capaç de desar el seu tresor a la caseta del jardiner?

Entrà. La caseta no estava habilitada per un jardiner. Era un mausoleu. Estava ple de fotografies, d'escrits i més fotografies, de mapes i paperots. Jordi no entenia res. Des de quan l'Escanyapobres admirava una actriu? Perquè una dona pintada com una mona com aquella havia de ser una actriu, per força!

En una vitrina, un grapat de cabells amb un llaç. Què era allò?

Desconcertat, compregué que era incapaç de treure l'entrellat a l'enigma ell sol. Anà a buscar els seus germans. Però, en sortir, una ombra li etzibà un cop amb una pala. Jordi morí a l'acte.

Capítol III: El repte zulu

L'esquena li cruixí, incòmoda, quan s'esforçà per posar-se dempeus. Es notà l'americana tacada de fang i de sang, i es féu fàstic. S'espolsà com pogué i cercà l'encenedor. Hagués pagat per tenir un mirall i veure la fila que feia. El bombeig del cor li reverberava a l'occipital i li lliscava per les espatlles. El Sr. Grau maleí en veu alta a les fosques de les masmorres de la mansió, sense preocupar-se pel seu atacant. Si no l'havia rematat en veure la llum de l'encenedor, no ho faria per això.

Investigà la casa amb sigil. Podria haver trucat els seus germans, però el seu afany de competició el retingué. No volia donar-los avantatge.

Per contrast, per passar de les profunditats del soterrani a la part més alta, començà a pujar escales. No trigà en assabentar-se que el seguien, però, murri, fingí que no ho sabia.

El Sr. Grau era, dels tres bessons, el més afortunat. També era el que més s'esforçava per obtenir el que desitjava. Era un treballador nat. Feia anys que havia perdut els escrúpols, que havia assumit que només pots mantenir el teu estatus si pixes sobre els esclaus que suporten el teu tron. Res ni ningú li impedia aconseguir el que somiava. I feia molt temps que frisava per ser el substitut de l'Escanyapobres.

Trobà l'escala que duia a les golfes, descoberta pel seu tiet Daniel. Sense fer cap gest especial, com si estigués acostumat a enfrontar-se a allò desconegut, s'hi enfilà.

La presència del seu oncle avi a l'habitació on arribà no el sorprengué. Preveia, com tots, que tampoc hagués mort aquesta vegada. Malgrat això, no l'esperava com se'l trobà. Era assegut a la seva eterna cadira del despatx, des d'on els explicava feia tant temps a quin lloc anirien a buscar tresors, una copa a la mà. Sobre el seu cap, un sac immens, amenaçava amb caure. Estava penjat amb una corda que recorria tota la sala fins al costat de la porta, on estava lligada a una canonada.

L'habitació lluïa amb fulgors daurats: les quatre parets estaven folrades amb una lleugera capa d'or i plata. El Sr. Grau només aixecà una cella. Sabia molt bé que el gran tresor no podia ser aquell. Per l'Escanyapobres, aquella sala era una minúcia.

El vell s'escurà la gola:

–Què fas aquí? –digué amb tranquil·litat.

–Busco el que ens has dit –respongué, perspícu, el Sr. Grau–. Veig que no és a les golfes.

El Sr. Grau es disposà a marxar, però no va poder evitar fer dos apunts. El primer consistí en retreure-li que hagués fingit la seva mort per sisena vegada, informant-lo de pas que ningú l'havia cregut. Per al segon, s'acostà. No va poder resistir la temptació de preguntar què era aquell sac. Orgullós, l'Escanyapobres l'informà:

–És ple a vessar de diners. I és la meva sentència de mort. Quan algú deixi anar la corda...

Una ombra s'acostava a l'esquena del Sr. Grau, disposada a acabar la feina que havia deixat a mitges a les masmorres. Ell ni se n'adonà. L'Escanyapobres ho observava tot amb interès. Tragué, de sota la cadira, una ampolla i s'omplí la copa del vi que destil·lava ell mateix, el vi que estimava com gairebé res al món. Se la begué gairebé d'un glop, desitjant fruir del plaer de la beguda i de l'espectacle visual alhora. Cada cop més a prop, l'ombra alçà un braç. El Sr. Grau esperava, encara, que el seu oncle avi seguís explicant-li el perquè de la bossa mortal. Aquest, però, va continuar amb una altra història:

–Tothom ha d'afrontar, en algun moment, la decisió de matar pel que vol. Hi ha algú que l'ha pres.

L'ombra cridà en llançar-se sobre el Sr. Grau. Abans que descarregués la seva fúria, va rebre un cop al clatell i caigué a terra.

El Sr. Grau es girà, sobresaltat. Rere seu, a terra, hi havia el cos mort del seu tiet Daniel; i rere aquest, el seu germà Lennon, dret, amb els cabells i la samarreta bruts de la sang que li brollava del trauc del cap, amb la pota de la cadira que Daniel havia trencat sobre seu per matar-lo a la mà. Tenia les ulleres trencades. El Sr. Grau no entenia res. Lennon féu unes passes endavant.

–Li vas prometre la teva herència si ens liquidava? –li deixà anar a l'Escanyapobres.

El vell sospirà. Havia assajat moments com aquell quan ho planificava tot i no incloïa sospirs de cansament a les proves. Havia de riure, havia de trencar-se de riure, més aviat, com un autèntic criminal de pel·liculeta de crispetes, i pronunciar una sentència èpica. Li féu mandra. Com sempre, es cansà del joc abans d'acabar-lo.

–Li he dit que havia de superar el repte zulu.

El Sr. Grau, reactivant les seves maltractades neurones qui sap com, sense apartar els ulls del cadàver de Daniel, preguntà què collons era el repte zulu. L'Escanyapobres es tornà a omplir la copa amb el vi de ral, l'empassà ràpidament, sense gairebé ni assaborir-lo, i explicà amb la veu trencada:

–Tothom ha d'afrontar, en algun moment, la decisió de matar pel que vol. Quan tenia poc més de trenta anys, vaig arribar a un poble zulu amb les meves germanes. La vostra àvia i la vostra tia àvia. Estàvem buscant... no, estava buscant mines d'or i de diamants.

–Les vas trobar. Hi hem estat. Vés al gra –protestà Lennon.

–És clar que les vaig trobar. Però hi havia un poblat al mig dels meus terrenys. Els vaig demanar que marxessin, perquè havia d'excavar. Els vaig oferir feina, habitatge i, fins i tot, una compensació per haver-los expulsat. Encara era jove, tenia la mà foradada i era un inepte ploramiques que creia el que li deien, que els pobres zulus ho passarien malament si els feia fora de la terra dels seus ancestres. ¿Sabeu com van contestar?

Els germans Grau desconeixien la resposta. Estaven farts de sentir sempre les anècdotes del seu oncle avi, però aquesta no l'havia explicat mai.

–Em van capturar, em van emplomar i em van llençar per un barranc fins arribar al meu campament, on els meus empleats i companys van riure's de mi durant hores. Llavors vaig prendre una decisió: els zulus mereixien la mort. Vaig exterminar tot el poble. És una llosa que tinc sobre la consciència, però em va permetre fer-me ric.

»Tots hem de patir una experiència com aquesta si volem arribar lluny. Hem de fer un sacrifici i sentir-nos culpables. Com a mínim si voleu arribar a ser com jo.

L'Escanyapobres aixecà els ulls i mirà el cos de Daniel, estès.

–Li vaig explicar Daniel la història zulu. Va creure que el seu repte per aconseguir la meva herència era que desapareguéssiu. Jo tinc les mans netes.

I afegí, mirant a Lennon:

–No has de patir, Joan. El teu repte ha estat matar el teu tiet Daniel.

–No –digué Lennon–. Des del moment en què Daniel ens va atacar, va demostrar que era un cabró. De fet ho havia demostrat abans. No és el mateix: ell s'ho mereixia.

Va estrènyer la pota de la cadira al puny.

–Ara sí que és el mateix.

Amb un sol moviment, colpejà la cara del Sr. Grau. El coll d'aquest féu un cruixit ensordidor i macabre, abans que el seu cos caigués a terra amb el del seu tiet.

Quan l'Escanyapobres fou capaç de reaccionar, començà a aplaudir.

–Bravo! Bravo! –cridava sense aixecar-se.

Lennon s'allunyà dels cadàvers, torbat. El vell li digué:

–Mereixes ser el meu hereu, però encara has de fer un parell de coses. Has de descobrir el que...

Lennon deslligà la corda que mantenia subjecta la bossa de diners. Aquesta caigué sobre l'Escanyapobres, esclafant-lo. Sense ni girar-se per mirar, Lennon escopí:

–Has fet que em carregués a mon germà.

L'ampolla de vi, trencada per l'impacte, regalimà i es barrejà amb la sang del vell. Sang a la sang.

L'únic supervivent dels Grau es plantà davant el panell digital que obria la porta de la sala del tresor. Introduí la paraula zulu, convençut que aquest era el gran secret del seu oncle avi, el que li obriria el camí a la riquesa absoluta.

No funcionà.

Trigaria encara tres setmanes en descobrir la contrasenya.

Capítol IV: Aurum est potestas

White Ordeal Creek podia a sexe, a vell i a suor. Les casetes de fusta bruta jeien sobre la lleugera capa de neu que identificava l'agost a les zones més extremes de Canadà. A Lennon li havia crescut la barba, semblava un rodamón, i no podia creure que el seu oncle avi hagués estat vivint durant anys en aquell cau de rates.

L'Escanyapobres encara no era anomenat així quan arribà al poble. Era, simplement, el viatger. Duia els embalums lligats a l'esquena i les botes embenades perquè la neu no s'escolés pels forats de les soles ni del cuir. El front frunzit, la mirada severa i recta, intentant no interactuar amb els corruptes vilatans contínuament ebris. Ell estava per sobre de tot allò. O ho estaria en breu.

S'havia apoderat d'un terreny a l'altra banda d'una cova de gel, en una zona molt més verda i salvatge que la Blanca Vall del Martiri, que aviat hauria de ser anomenada la Blanca Vall del Pecat. Havia establert allà la seva base de prospecció minera. Tanmateix, es veia obligat a baixar un cop per setmana a passar comptes amb el prestamista.

Una dels edificis més propers a l'entrada del poble era el Saló Poker, un bar i cabaret on els fracassats anaven a enfonsar-se més, ja fos dins la copa de whisky o entre les mamelles d'alguna barjaula barata. El viatger no entrava mai.

La cambrera del bar, una dona potencialment atractiva, però sempre despentinada i amb aspecte d'haver dormit poc, l'instava a que els fes una visita.

–Quan sigui ric, en parlem. Aurum est potestas –era tota la resposta d'ell.

La cambrera protestava, tan malcarada com el viatger, i el maleïa. “Petulant!”. Ell feia com que no l'escoltava.

Després de la mort de l'Escanyapobres, Lennon trigà uns dies en recopilar les pistes que el posarien en el camí correcte. En veure les fotografies que hi havia a la caseta del jardiner, on entrà passant per sobre del cadàver del seu germà Jordi, lligà caps. La dona que hi apareixia no era una actriu famosa. Era una completa desconeguda per qualsevol persona que no hagués viscut a White Ordeal Creek feia cinquanta anys. Però en aquell moment havia estat l'estrella dels balls eròtics del Saló Poker. La llista de noms de prostituta que hi havia a la biblioteca, juntament amb alguns articles de diari mig marcits que trobà en un dels despatxos, indicaven què havia de cercar. El seu objectiu era que esbrinessin què se n'havia fet de la prostituta que ballava al Saló Poker.

El viatger descobrí amb sorpresa que la cambrera s'havia arreglat. Els llavis pintats, les pestanyes ben llargues, encotillada, els pits gairebé fregant-li la barbeta, els malucs ben marcats gràcies a un vestit brillant. Tota la vall sospirava per la cambrera, que havia optat per fer-se la ballarina principal del Saló Poker. El poblet estava empaperat amb cartells d'ella i el seu espectacle.

Ella el cridà des de la finestra del primer pis:

–Mascle! No vols venir a veure el show? Et faré un preu especial!

–Quan sigui ric, en parlem. Aurum est potestas –digué ell.

La ballarina s'ofengué més que mai en adonar-se que el seu canvi físic no causava cap evolució en el tracte que el viatger li oferia.

–Petulant! –l'insultà.

En realitat ell s'esforçava per no quedar-se embadalit contemplant-la.

Si l'Escanyapobres havia estat incapaç de trobar la prostituta, es digué Lennon, era per una de dues raons: o bé havia marxat de White Ordeal Creek, o bé s'havia canviat el nom. S'arriscà a visitar el poble. Es pagà el viatge amb el que hi havia dins la cartera del seu oncle avi.

Repassà tots els bordells fins que esbrinà que el Saló Poker s'havia cremat feia ben bé trenta anys. Les treballadores del saló s'havien repartit entre les altres cases de barrets. Ningú recordava la dona de les fotografies.

Finalment, ensopegà amb un ancià prou lúcid com per saber qui era la bellesa dels cartells. Era viva, sí, però ja no responia al seu antic nom d'artista. Ara tenia un nom normal.

Una nit, el viatger s'acostà al Saló Poker per arrencar un dels cartells on l'efígie de la ballarina lluïa més esplèndida. Ningú l'hauria vist si no hagués estat perquè dins el Saló va esclatar una batalla campal. Un buscador d'or de classe baixa, dels qui no havien trobat encara ni una espurna daurada entre les pedretes que passava pel sedàs, intentà posseir la ballarina. Ella li fumé una bufetada. Ell li tornà. Ella cridà, i el viatger entrà per protegir-la.

El resultat fou desastrós: quinze homes abatuts per un de sol, el viatger silenciós, i una dona enfadada perquè un pària acabava d'estabornir-li tota la clientela. El viatger i la ballarina discutiren durant molta estona. Fins i tot al llit. Fins i tot quan ella el besava. Fins i tot quan li regalà un ble dels seus cabells rossos. Fins i tot quan ell esbrinà que ella es feia dir Aura per ell, perquè Aurum est potestas. Discutiren sobretot quan ell marxà, horroritzat per haver sucumbit als plaers de la carn, en lloc de concentrar-se en fer-se ric.

–Petulant! –li deixà anar, mentre veia com fugia esparverat.

La vella Aura, que ja no responia a aquest nom, se sorprengué en veure Lennon. Feia molts anys que no rebia visita. Ell l'informà que l'Escanyapobres havia mort i que per cobrar l'herència la necessitava. Ella era la clau que podia obrir la porta de la sala del tresor. La vella es rigué d'ell. No coneixia cap Escanyapobres. Ella només era una ex ballarina i ex prostituta que mirava d'acabar la seva existència en un lloc tan gèlid com la seva ànima.

Llavors Lennon li ensenyà la nota que l'Escanyapobres els havia enviat: Aurum est potestas.

Arribaren a la mansió tres dies després, per la nit. El casalot era un malson gòtic, però a la vella no semblava fer-li por. Havia vist coses molt pitjors al llarg de la seva vida.

Lennon es trobava al límit de l'orgasme. La jugada li havia sortit bé, per fi. Notava com les espatlles se li relaxaven, lluny del pes que suposava haver d'acabar el joc del seu oncle avi. La clau era a l'inici, com gairebé sempre. Aurum est potestas. L'or és poder. L'or, sí. I l'Aura, també. La clau era Aura.

L'havia portat fins allà sense ser gaire conscient de per què ho feia. Ella havia volgut veure fins on havia arribat el seu antic amant, i ell necessitava una testimoni del moment del seu triomf davant els seus germans, el moment en què heretaria la fortuna que li corresponia legítimament. Havia demostrat ser el més gran fill de puta dels quatre candidats. El que l'Escanyapobres desitjava.

Introduí la paraula clau al panell electrònic que obria la porta de la sala del tresor. AURA.

La negativa del panell electrònic féu bocins les seves expectatives. La vella somrigué.

–Jo no sóc la contrasenya –digué–. Jo tinc la contrasenya.

S'acostà al panell i etzibà una cossa a Lennon. Amb aquells dits llargs i ossuts, escrigué la paraula correcta: la que ella feia servir per referir-se a l'Escanyapobres. La paraula amb que l'havia maleït tantes vegades.

La porta s'obrí en un sospir. L'aire tancat des de feia temps s'escapà aixecant una mica de polsim. Un Lennon excitat, entrà ràpidament a la sala del tresor.

Feia anys que coneixia aquella mansió, i mai havia vist l'interior de l'habitació. Esperava una cova de les meravelles, folrada d'or i ivori, plena de muntanyes de monedes i emmoquetada amb bitllets. Ni de bon tros hagués imaginat mai que veuria una bodega.

Entrà, atònit i indignat, a la immensa destil•leria. Al fons, botes de vi desproporcionades. Al costat de la porta, una taula plena de papers, davant una llibreria. Al centre, diverses tines gegants, plenes de vi. I sobre aquestes...

La nit de la baralla al Saló Poker, un dels borratxos atacà amb un ganivet al viatger. Aquest es defensà i acabà clavant-lo al coll del seu atacant, que inundà de sang la taula on caigué. A la taula hi havia una copa amb vi mig plena, que s'emplenà amb la sang del borratxo. En un gest triomfal i irracional, el viatger aixecà la copa i se la begué.

–Ets un monstre –digué la ballarina–. És bo el vi amb vida de pobre?

–Insuperable. Ens hauríem d'acostumar a dessagnar desgraciats com aquest sobre les tines de vi perquè millorin –respongué el viatger, fent broma.

Els escrits que l'Escanyapobres havia deixat sobre la taula justificaven la presència dels cadàvers de vagabunds que penjaven del sostre, ressecs. A la seva destil•leria particular, l'Escanyapobres havia creat el malson de l'enòleg homicida.

Amb la mateixa lletra elegant que hi havia a la nota que els havia enviat, havia deixat escrit: Heus ací el meu secret inconfessable. Tasteu el vi de ral, la meravella de l'alquimista que sóc. El full anava acompanyat per les escriptures de la mansió en blanc, en les quals qui rebés l'herència hauria d'escriure el seu nom i signar.

Lennon fumé una furiosa puntada a una de les caixes de fusta, que es volcà. Una de les ampolles que contenia rodolà fins les seves sabatilles esportives destrossades. L'apartà d'un cop i la féu estavellar-se contra la paret. El vi s'escolà entre les rajoles mal posades. Lennon es llançà contra la taula, perduts els estreps, i, rugint, li donà la volta. Les caixes caigueren i es trencaren, amb un terrabastall que no sorprengué l'Aura. La vella es mirà l'espectacle rabiós de l'únic supervivent de l'estúpida trama d'herències que havia dissenyat el seu antic amant sense immutar-se, com una estàtua desafiant que no permetria que li toquessin un sol cabell. Si fos per ella, Lennon podia destrossar tota la mansió, si volia, sempre que no se li acostés.

Cridant, Lennon destruïa tot el que trobava. No podia concebre que aquella fos tota l'herència que rebria després de seguir el joc de l'Escanyapobres. Enfurismat, acabà anant-se'n de la sala tancant la porta d'un cop. Se n'anà de la mansió per no tornar mai més.

Aura s'acostà a una de les tines i, amb l'ajuda un tamboret, s'hi enfilà. Estava convençuda que no anava errada. Es llançà de cap al vi.

–Saps què hauries de fer? Posar monedes al vi. Així beuries la teva riquesa i et burlaries encara més de la poca importància de l'existència d'un pobre.

–Sí, és clar. I hauria de dir-ne vi de ral, no? –va seguir l'Escanyapobres, que en aquella època només era el viatger, abans de beure un altre glop i posar-se a discutir amb Aura.

Aura trobà al fons de les tines el que esperava. Milers de monedes, tota la riquesa del seu antic amant, amagades i emprades alhora per crear el vi pervers.

Es mirà la mansió de lluny. Allò era el que podria haver tingut? Si tot hagués anat bé, hauria acabat allà, vivint amb l'Escanyapobres i emborratxant-se dia i nit? Feia fred, i els udols dels desesperats que havien mort dessagnats a la bodega del seu antic amant es fonien amb l'aire. Preferia tornar a casa. Se sentia més còmoda que allà. Aquella mansió era la veritable Blanca Vall del Martiri.